

гнатъ долапа на Ганьоолу. Тѣ се смѣха, като гледаха, че следъ два часа една малка потеря отъ Ичера, въоръжена съ бравди и тояги, бѣше дошла на мѣстото на обира и се озѣрташе боязливо въ дола.

Когато слънцето започна да клони къмъ Дебела могила, хайдутитѣ се спустнаха презъ Куташъ подъ Ичера и по рѣката се запжтиха къмъ Ганьооолувия долапъ.

Надъ тихата долина се надвесиха тиха, прохладна нощъ. Камчия шумолѣше весело изъ камѣнацитѣ, а Балканътъ, разтворилъ широкитѣ си гърди, притискаше въ тъмнитѣ си пазви немирнитѣ български чада.

Когато стигнаха до Рѣжена лжка, нащѣрбениятъ месецъ се показва презъ тъмнитѣ, гористи върхове и огрѣ малката равнина. Сжби запѣ, и сочниятъ му гласъ проехтѣ въ отсрещнитѣ тъмни върхове:

— Тръгнали ми сж, тръгнали,
сливенски млади търговци,
все богаташки синове,
та ще да идатъ, да идатъ
въ Ичера село голѣмо,
бѣли ми аби да сбиратъ...

Скоро предъ долапа пламна буенъ огънь. Промушено на колѣ, тлѣсто агне цѣртѣше на огъня, а хлѣцнали отъ радостъ, домакинитѣ, приклекли край Харбоолу, слушаха разказа му за смѣлия обиръ.

— Хе, хе, хилѣше се Сжби. —

Мешининитѣ дисаги сж пълни все съ лири!

— Ами перата? Кой знае коя султанска ханѣма щѣше да си кичи главата съ тѣзи бисери!

— И вие всичко прибрахте? — изблещилъ очи, питаше Ганьоолу.

— Всичко, — важно отговаряше Харбоолу и тупаше пояса си. — Тия нѣща и нашитѣ жени могатъ да носятъ.

— Майчице! Толкова пари! — хилѣше се Ганьоолу, и черна мисль заховѣрка мозѣка му. — Върви, бѣрзай, Никола! Колко е това вино! То само на мене и на бате ти Тодора нѣма да стигне! Туй тлѣсто агне, дето цѣрти тамъ, вино иска.

Никола яхна мулето и забѣрза за Градецъ. И скоро се завѣрна съ единъ голѣмъ бѣкълъ чисто Сонгурларско вино... Яденето бѣше почнало. Хайдутитѣ лакомо глѣтаха голѣми, полуизпечени кжсове и още по-лакомо утоляваха жаждата си съ студеното вино. Гостоприемнитѣ домакини не го жалѣха и често пълнѣха пѣстритѣ прѣстени паници.

Сжби, недовѣрчивъ по природа, отначало се въздѣржаше, но като видѣ, какъ е спокоенъ войводата, и той започна да пие безъ мѣра.

А когато превали нощта, край долапа спѣха дълбоко петимата хайдутути, пияни до смѣртъ.

— Хайде сега на работа, момчета! — рече Ганьоолу на ратаитѣ си. — Докато съмне, отъ тѣхъ да не остане поменъ.